

Prezbiterij izgleda, da je poznejši. kot temeljni zidevi ladje. Starejši vzhodni del zaktistije s šilastim banjastim obokom je bržkone istočasen s prezbiterijem. Ladja je bržkone edini ostanek prvotne cerkve, ki je imela manjši prezbiterij, ki je bil podrt, ko se postavili sedanjega. Prezbiterij je preširok in previsok za sedanjo ladjo. Ladja je imela pač lesen raven strop.

Oboki ladje, obe kapeli, ornamentika z angeli in grbi so iz konca 17. stol., nekako uz časa pestanka dominikanske ali minoritske fasade. Oboki ladje in njih pilastri, njih noge in kapiteli so isti kot v stranskih kapelah. Najstarejši del so torej spodnji deli zidov ladje.

Stele XXXI, 22.4.25. *1925*

P. Hieronim Theminger, sv. Hieronim 24x19 (šir) Bakrena plošča, olje. Podaril Jožef Abram, župnik na Grahovem (Gorica), podedoval po goriškem kanoniku Abramcu, svojem stricu. Pokrajina sredi križ, Križani, na levi klečeč Hieronim z razgaljenimi prsmi, na desni njegov klobuk. Kolorit Tintoretovski, tudi tip figur. Jezusovo telo ima skoro starinski značaj.

Stele, L. 13. 10. 1931, str. 52.

K starejši ladji pozneje prizidan gotski prezbiterij z lepimi oporniki in velikimi okni, 15. stol. Bogato mrežasto rebrast obok brez sklepnikov, služniki od tal, šilast slavalok, obojestransko posnet. Ladja sedaj baročna križasto obo-

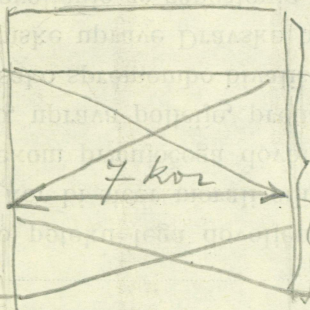
kana

V ^{rediz} na desni in levi po ena poligonalna baročna kapela.

2 dobra stranska altarja, slabo poslikana iz 1.pol.17.stol. Nad slavolokom in nad vhodi v kapele krilate viteške gemije z napisno kartašo, oziroma grbi.

Veliki oltar nov slikan.

Stele, LXXV, 9.6.1938, str.48-49.

Nad slavolokom 5 korakov globok prostor, katerega križni svod je nekoliko višji od onega ostalega prezbiterijskega, ki je najprej križni svod nato pa banja.

Fasad gladka z močnim trikotnim slemenom. V slemenu trioglate odprtine za pod streho. V sredi spoda pravokoten portal s porezanim robom kot v gotiki in spoda 4oglat

podstavek, ki pa nima ajdovega zrna.

Nad portalom kamnit profil, nad njim trikotno sleme, profilirano. Nad portalom pravokoten štuk okvir, na oglih pa po tri angelske glavice s perutmi v oblakih. Nad tem pa okroglo okno. Na vsako stran od okvira, po eno pravokotno, delno zazidano okno. Na juž.

(v resnici na sev.) strani je prizidek v obliki str. kapele, obokan.

Sledov slik ni. Svod (prostor) med slavolokom in prezbiterijem vsebuje luknje za vrvi zvonov, znak, da je bil nad tem nekdašnji zvonik.

Stele, XXV, 22.3.1924, str.50-51.

Banjast svod
vsake strani
po ena kapica od okna

Prizidek

Na koru dopasna Marija. Ozadje z rdečim blagom prevlečena balustrada z dvema vazama granatne oblike kot v Št.Janžu. Marija ima glavo rahlo sklonjeno, s kro no na glavi in vencem zvezd,

Plava oblega čez glavo, zlata zvezda na desni rami, rdeča zlato obrobljena suknja. Desno polaga na prsi kot orans. Jezus sedi na levem kolenu, tenčica čez naročje, z levo ga Marija opira. Jorna na glavi. Na desni mu sedi štiglic, levo steza predse. Križanje renes. z binatinizmom, 17.stol.

Stele, LIII, 30.7.1931, str.41.

Conservator Graus berichtet über die begonnen e Restaurierung der Filialkirche St.Oswald zu Pettau die zunächst eine stilistische Wiederherstellung des spät-gotischen Presbyterium bezwecke, während im Schiffe die barocken Formen und insbesondere die Altaraufsätze vom Ende des 17.Jahrh. erhalten bleiben sollen. Die Hochaltarmensa erhalte einen neuen gotischen Aufsatz an Stelle des Mittelmässigen bisherigen vom Schlusse des 18.Jahrh. Eine Untersuchung des Bauzustandes des Thurmes wird beantragt.

MDZK: št.III.F.I.1.1902, str.399, Sitzungsberichte,
Ref.Rosner.

str. 633 risba A.Kesim irja zunanjščine cerkve.

^{Prijet} Cerkev je postavil škof Ožblat med 1.855 - 859 na razvalinah Martovega templja, grof Grozvin pa jo je povečal. Prezbitერიj je iz 15.stol., ceřkvena ladja s korom in zvonikom kot tudi obe str. kapeli iz 17.stol., kar nam pričajo grbi na oboku grofov Leslie in knezov Liechtensteinskih/ ti so bili lastniki ptujskega gradu v 1.1667 - 1692/

L.1637 je postala samostojna župnija za slovensko prebivalstvo, a l. 1789 so jo prevzeli minoriti in cerkev je bila zopet podružnica. 1818 jo je dal minor. provincial Vinko Gruppauer prenoviti in sedaj ima prazen

vel.oltarja še 4 stranske. V zvoniku je troje zvonov iz l.1706, srednji iz l.1774. Okoli cerkve je pokopališče za slovensko župnijo. Pred par leti so ga odstranili zaradi zdravstvenih razlogov.

Dom in svet, l.1896, str. 634.

Vsi ostali deli pražupnije so spadali do 16. stoletja k župniji Sv. Ožbalda. Prva bržčas se je izločila mestna župnija Sv. Jurija. Ker je bila župnija proti severozapadu jako obsežna, se je najprej ustanovil vikarijat M. Ljubša: Zemljepisni razvoj župnij in pražupnij Ptuj, Velika Nedelja in Radgona.

ČZN. XX. 1925. str. 3.

Samostan je bil ustanovljen v času reformacije, stal je zunaj mestnega obzidja, blizu cerkve sv. Ožblata. Cesar Ferdinand II. jim je podelil l. 1615 hišo z zemljiščem ter naročil naj se jim tam postavi majhna cerkvica s samostanom. L. 1615 je bil vložen vogelni kamen za kapuc. cerkev v čast sv. Frančišku. in l. 1620 je bila posvečena. L. 1623 pa so položili vogelni kamen za samostan. Kmalu potem je bila povečana še cerkev.

Cerkev ima poleg vel. oltarja še tri stranske, ki so bili posvečeni l. 1707. L. 1705 je samostan pogorel, popravili so ga velikaši. L. 1786 je bil samostan ukinjen, cerkev zaprta, dragocenosti pa poslani v Graz. Samostan so porabili v vojaške namene, nekaj časa pa je služil za magazin, potem za bolnišnico. Samostan in cerkev sta še ohranjena.

Dom in svet, l. 1896, str. 694-695.

Leta 1615. so si izvolili kapucini smatati trg v mestu za stavbišče samostana. A načrt se zavrgel in 22. jul. 1623. na drugem kraju vložili vogelni kamen v navzočnosti Ivana Ulrika kneza pl. Eggenberga in vojvode Krumovskega, ki je samostan sezidal na svoje stroške. Cerkev in oltar sv. Frančiška Ser. je posvetil sekevski knezoškof Jakob Eberlein 29. jun. 1630. Stranski oltar M. B. v kapeli pri zakristiji in oltar sv. Antona Padovanskega je škof posvetil istočasno. L. 1786. je cesar Jožef II. odpravil kapucine tudi v Ptuj. A. Koblar, Črtice o kapucinskih samostanih štajerske province, LK IV. 1894 str. 235.